

Zsolt 22,2-3 Akit Isten elhagyott

Db., 2021. 05. 09. (v)

Ige:

Zsolt. 22,2-3: *Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. (= Távol van a megtartás, pedig jajgatva kiáltok!) Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg (nem felelsz, nem válaszolsz); éjjel is és nincs nyugodalmam.*

Folytatjuk a testben megjelent Istenről, azaz J. Kr.-ról a sorozatot, ezen belül a zsoltárokból Róla írt próféciákat. Múlt alkalommal arról volt szó, hogy Isten emberi testet alkotott a Fiának. Most pedig a zsoltárban felolvasott fájdalmas kérdésről lesz szó, hogy Isten miért hagyta el J. Kr.-t a kereszten.

1.) Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?

Ezt a Zsoltárt Dávid írta, és nyilván valami nagy-nagy nehézség volt az ő életében, amikor úgy érezte, hogy Isten is elhagyta. Mások is voltak már, akik ilyet éreztek, mások is kérdezték már, hogy miért hagyta el őket Isten. De Isten még eddig soha senkit nem hagyott, egyedül csak J. Kr.-t a kereszten. Hiába érzi elhagyatottnak valaki magát, még a legnagyobb bűnöst sem hagyta el Isten. Ugyanis az maga a kárhozat lenne, és eddig még senki nem került a kárhozatba, a tüzzel és kénkövel égő tóba, ahol Isten elhagyja az ott lévőket. Ahol már hiába a kiáltás, Isten többé nem hallgatja meg. Most még kiálthat az ember, és aki segítségül hívja az Urat, az megtartatik.

Isten J. Kr.-t elhagyta a kereszten. **Máté 27:45-46** Hat órától kezdve pedig sötétség lón mind az egész földön, kilenc óráig. Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet? A kereszten az Úr ezt a szoltárverset imádkozta, mert ezt élte át. Ennek a súlyát nem vagyunk képesek felfogni, éppen azért, mert soha senki nem volt még ilyen helyzetben. Istentől elhagyatva, csak Kr.

Urunknak ez volt az igazi szörnyűség! Amikor a Gecsemánéban imádkozott, hogy ha lehetséges, ne kelljen kiinnia azt a poharat, akkor az Úr nem a testi haláltól irtózott. Tudta, hogy azért született meg testben, hogy azt feláldozza. Tudta, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. A testi haláltól, a testi szenvedéstől való mentességet Ő nem kérte. Azt kérte, hogy ha lehet, az Atya ne hagyja el Őt. Mert az Atyával együtt mindent elvállal, mindenben kész átmenni, de az Atya nélküli

lét Számára felfoghatatlan irtózat volt. Hiszen Ő elválaszthatatlan volt az Atyától. Azt mondta: *Én és az Atya egy vagyunk.*

2.) Miért hagyta el Isten a Fiát a kereszten?

Különös, hogy elhagyatottan nem is „Atyám”-nak szólította, hanem „Istenem”-nek. *Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?* A próféciák és az öszövétségi áldozatok, mint előképek mind arról szóltak, hogy *vérontás nélkül nincs bűnbocsánat*. A bűnbocsánathoz az kellett, hogy J. Kr., az Isten Báránya az életét, a testét, a véréát adja. Az Úrvacsorába is erről van szó: *Ez az én testem... ez az én vérem...* Egyiptomban a szabaduláskor is ezt jelképezte az ajtóféltre és a szemöldökfára kikent vér: **2Móz 12:13** *meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmeitekre...*

Amint említettem, az Úr Jézus a Gecsemánéban nem a testének a halálától irtózott. Nem azért imádkozott, hogy ne kelljen meghalnia, hiszen ezért jött, ezért alkotott neki Isten testet. Az a pohár, amitől irtózott, amit kért, hogy ha lehetséges múljék el, az Isten haragjának a pohara volt, ami azért volt nehéz, mert a szellemi halált, az Istentől való elhagyatottságot jelentette.

Tudjuk, hogy Isten a bűnre haragszik. De a kereszten Jézus nemcsak magára vette a bűneinket, hanem a **2Kor 5:21** szerint *Isten bűnné tette értünk. 1Pét 2:24* *Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára.* Nem a testén vitte fel, hanem a testében. Átjárta, eggyé lett a világ bűnével, és így bűnné lett. A bűnre haragudott az Atya, a bűntől fordult el, ezért szakította meg a közösséget Fiával, Aki ott bűnné lett értünk és átokká. **Gal 3,13:** *átokká levén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ.* Így került az Úr Jézus nemcsak testi, hanem szellemi halálba.

3.) Milyen következménye lett az elhagyatásnak J. Kr.-ra nézve?

Ezt el sem tudjuk képzelni! J. Kr. egy volt az Atyával. A megmentésünk érdekében először vállalta, hogy megüresíti magát, leteszi azt a dicsőséget és méltóságot, ami azzal járt, hogy Ő egy az Atyával. Vállalta, hogy emberré lesz, felveszi a mi testünkhöz hasonló testet. Mikor ezt megtörtént megalázta magát, és haláláig engedelmes volt. Vállalta az összes testi, lelki és szellemi szenvedést. **Zsolt 23,4:** *Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem.* Nem számított a vessző, a bot, a megveretés, a kicsúfolás, a testi halál, csak az Atya Vele legyen. Akkor minden rendben van. De mikor bűnné lett értünk a kereszten, Isten elhagyta. 3 órán keresztül sötétség volt. **Máté 27:45** Hat órától kezdve pedig sötétség lón mind az egész földön, kilenc óráig. **Máté 27:46** *Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?* 3 órán keresztül volt elhagyatva!

Elszenvedte azt, amit a tűzzel és kénkövel égő tóba kerülteknek kell majd elszenvadni. Elszenvadta a szellemi halált, a testi halála előtt. Eddig Ő az egyetlen, Aki tapasztalatból tudja, mit jelent a kárhozat. Legelőször Ő részesült benne. Senki nem vádolhatja Istent, hogy olyan büntetéssel sújtja a hitetleneket, amiben Neki soha nem volt része. Nemcsak mindenhatósága, bölcsessége és mindentudása miatt tudja milyen a kárhozat, hanem tapasztalatból, hiszen J. Kr., a testben megjelent Isten. Éppen emiatt kéri az embert, hogy béküljön ki Vele: **2Kor 5:20-21** *Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel. Mert azt, aki bünt nem ismert, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.* Másrészt parancsolja, hogy térjenek meg Hozzá az emberek: **Apoc 17:30** *E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek. Mert Isten jól tudja, mi lesz a következménye, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel.*

4.) Milyen következménye lett J. Kr. elhagyatásának ránk, emberekre nézve?

Minden ember, mi mindannyian szellemi halálban születünk, de Isten azért nem hagyott magunkra, azért nem fordult el tőlünk, mert előre Fia áldozatára nézett. Arra, hogy majd Ő szenvedi el a szellemi halállal járó elhagyatottságot. Ő szenvedi el a kárhozatot azért, hogy egyetlen ember se kerüljön a tűzzel és kénkövel égő tóba. Azt Isten nem az ember számára készítette. **Máté 25:41** *Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek (sátánnak) és az ő angyalainak (démonoknak) készítetett. Isten azt akarja, hogy ide egyetlen ember se kerüljön. Ezért lett Ő emberré, ezért lett bűnért való áldozattá, ezért ment J. Kr. halálba, testi és szellemi halálba!*

Mivel mindannyian szellemi halálban születünk, csak egyetlen kiút van onnan: Hit, bizalom J. Kr.-ban, Aki nemcsak testi, hanem szellemi halálba került, és elszenvadta minden bűn büntetését. Kr.-t onnan kihozta Isten, és Vele együtt kihozza mindazokat, akik hisznek Benne. Akik viszont megvetik J. Kr.-t, akik nem értékelik az Ő áldozatát, azok a szellemi halálban maradnak, és Isten haragja marad rajtuk. Ez a harag majd a tűzzel és kénkövel égő tóban teljesedik ki, aminek a szörnyűségéről alig van fogalmunk.

5.) Meghallgatta-e, válaszolt-e végül Isten J. Kr. kiáltására?

Azt olvastuk a **2. versben**: *Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz még (nem felelsz, nem válaszolsz); éjjel is és nincs nyugodalmam.* Az a 3 óra, 6-9-ig így telt el. Nappal volt, 6 óra a delet jelentette, a mi időszámításunk szerint 12 órárt. Urunk nappal kiáltott, de mégis éjszakai sötétség borult a földre: *éjjel sem volt*

nyugodalma. Nyugalom csak Istennel való közösségben lehet.

Mikor eltelt ez a szörnyű 3 óra, az Úr így kiáltott: **Szomjúhozom. Ján 19,28-30: tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. Vála pedig ott egy ecettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg ecettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához. Mikor azért elvette Jézus az ecetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá szellemét.**

A szomjúságról: 1. Nyilván testileg is szomjazott az Úr, de még inkább szellemileg. Az Atya után, a Vele való közösségre, az Ő közelségére szomjazott. **Zsolt 42:2** *Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, oh Isten!* **2.** Arról volt szó, hogy az Úr e 3 óra alatt a kárhozat mélységét járta meg. Emlékezzünk, mit mondott az Úr Lázárról és a gazdagról. A gazdag, miután eltemették, a pokolban nyitotta fel a szemét, és azt mondta: **Luk 16:24: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban.** Pedig az, ahol a gazdag gyöttrődött, még nem a tűzzel és kénkövel égő tó, ami a második halál, hanem a Hádesz, várakozás az ítéletre. Mivel ott nem ebben a testben vannak a halottak, nyilván nem a testük szomjazott. Ilyen szomjas az ember Isten nélkül!

Az Atya meghallgatta. Luk 23:46 *És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezéibe [teszem le] az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala.* Figyeljük? Itt már ismét Atyjának szólítja! Isten elvégezte rajta a bűn büntetését, és 3 óra múlva kihozta a szellemi halálból. Helyreállt az Atyával a kapcsolata, és az Ő kezéibe tette a szellemét. Ezzel következett be a testi halála.

Figyeljük meg azt is, hogy maga J. Kr. bocsátotta ki a szellemét. Vagyis akkor halt meg, amikor Ő akarta, akkor, amikor letette az életét. Úgy lett, ahogy korábban mondta: **Ján 10:17-18: Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, ... Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. ... Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.** Ez a testi halálára vonatkozott, de a szellemi halálba Isten vitte bele. **Máté 26:39 Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.**

Befejezem:

Legyen mindörökké áldott Isten és J. Kr., a mi Urunk, hogy ezt a felmérhetetlen áldozatot és kint elszenvadta értünk, mert szeretett. Ennek köszönhetjük, hogy minket, hívő embereket, már soha nem hagy el az Úr!

Ámen

Énekeljük el a **417. sz.** éneket: *Ó, ne félj, ne rettegj, én veled vagyok!*